
Húsvét II. hete

Kedd

ApCsel 4,32-37 ■ Jn 3,7b-15

„A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke.”

A feltámadt Jézus legnagyobb csodája ez a történelemben, amely a mélyben már megvalósult, de a felszínen még az Egyházon belül is csak néhány kivételes pillanatban válik láthatóvá. Az eredeti bűn olyan hasadást támasztott ember és ember között, hogy a szívek és lelkek igazi egységét csak Jézus Krisztus, az Isten Fia volt képes visszaállítani kereszthalála által, amelynek gyümölcse a Szentlélek kiáradása, az újjászületés a keresztség szentségében. Minden megkeresztelt ember ugyanarra az életre született újjá, amelyre Jézus az ő halandó testében feltámadásakor: a Szentháromság isteni életére, örök dicsőségére.

Ez a fajta, az egyazon belső isteni élet szerinti egység emberi erőfeszítéssel elérhetetlen, viszont a keresztség által már létrejött. Hatékonyá azonban csak akkor válhat, ha felismerjük és vállaljuk. Az Egyház egységét tehát nem kell és nem is lehet létrehozni, mert már a Szentlélek megvalósította. Nekünk, az Egyház tagjainak az a feladatunk, hogy vállaljuk ezt az egységet és felragyogtassuk az élet minden területén: az értelem, az akarat, az erkölcs és érzület világában.

A jeruzsálemi ősegyház éppen ezért örök példakép előttünk. A közöttük lévő egység áthatotta mindennapjaikat, megjelent a felszínen is: *mindenük közös volt*. Mindenekelőtt gondolkodásukban és életükben voltak egyek, s ez nyilvánult meg külsőleg, az anyagi javak megosztásában is.

A sziámi ikrek közös élete kényszerállapot, betegség, amelytől meg kell szabadítani őket. Két keresztény ember létezése azonban nem ezen a felületen, biológiai szinten, de még csak nem is erkölcsi síkon, hanem az élet ősforrásában, Istenben kapcsolódik össze. Ott, ahol mindegyikünk legegységesebb, legszemélyesebb élete ered.

Könnyű megjósolni, hiszen a mélyben már megvalósult, hogy mi lesz az Egyház jövője: csakis az, ami a jeruzsálemi közösségben a kezdetekkor már megnyilvánult. Ahol legalább ketten-hárman meglátják, hogy mennyire egyek, s ezt a Léleknek engedelmességgel állandó megtérések fáradságos, de békét adó erőfeszítésével a felszínre is hozzák, ott megszületik a Krisztus melletti leghatékonyabb tanúságtétel, s akkor elhiszi a világ, hogy őt valóban az Atya küldte. Az ember ősidők óta csak álmodozik arról, hogy szívében-lelkében egy legyen a másik emberrel, de ezt el nem érte. Krisztus Lelke azonban megvalósítja bennünk.